

I omvärldens böner: Allah bevare Saudi!

I rapporteringen om Sveriges militära samarbete med Saudiarabien beskrivs landet som en av världens hårdaste, brutalaste och grymmaste diktaturer.

Men efter att Saudiarabien mobiliserat pengar och islam för att näpsa Sverige har nu utrikesminister Margot Wallström svårt att få fulordet diktatur över läpparna. Ungefär som hennes chef statsminister Stefan Löfven inte vill använda det om Kina.

Bodströmdoktrinen har återuppstått. Om den nu alls varit död. Lennart Bodström, Olof Palmes utrikesminister 1982-85, trodde väl att han bidrog till ordning och reda i utrikespolitiken när han sade att Sverige bör begränsa sig till kritik av enskilda händelser men inte döma ut ett annat lands politiska konstruktion.

”Vi sysslar inte med antisovjetism”, sade Palme 1984. I dag ska vi inte syssla med antisaudism. För vi eftersträvar ju goda relationer med Saudi, liksom den gången med Sovjet.

Bodström fick ta mycket stryk, men nog var hans inställning praktisk. Som nu när världen behöver Saudi för att bemästra Islamiska staten.

IS nylanserar kalifatet, islams tanke alltifrån start om stat och religion som ett odelbart helt. Dess etappmål är att om fem år finnas på plats överallt där det tidigare funnits muslimska välden. Slutmålet är ett globalt kalifat.

IS utnyttjar dagens kaos i Irak och Syrien. Samt den grundläggande religiositeten bland människor.

Det vore naivt att tro att islamismen inte skulle ha folkligt stöd, säger författaren Carl Rudbeck när han och terrorismexperten Magnus Norell deltar i ett seminarium, i regi av tankesmedjan Frivärld, om utmaningen från våldsamt islamism.

3 000 unga har rest för att ansluta sig till Syrien från Tunisien – det land där folklig opinion bäst kan komma till uttryck av alla de länder som berörts av arabiska våren.

Det är heller ingen liberal demokrati som är att vänta vid en förändring av Saudiarabiens styrelseskick. Snarare är det så att den saudiska islamismen, på vilken regimens grundar sin legitimitet, är ett bålverk mot utmanaren IS.

Saudiarabien är jämförelsevis starkt. Men det angrips från två håll, från Iran, med ambitionen att återta en historisk ledarposition i regionen och vinna respekt för shiaislam, samt från IS, som i både Iran och Saudiarabien ser avfällingar, hycklare och kättare. IS har religiösa argument för allt man gör. Exempelvis anvisar koranen avrättning, korsfästelse, lemlästning och landsförvisning för dem som anses bekämpa Gud och profeten. Att som regimen i Egypten lösa problemet genom att trycka ned islamisterna i hålor är nog inte en bra idé, tror Norell. Fast presidenten al-Sisi har också sagt åt Egyptens religiösa ledare att vässa islam som vapen mot IS: Det är ni som skapat detta monster. Ni får göra något åt det.

Norell tror att det går bra för IS så länge Assad och Iran betraktas som ett större problem av regionens ledare.

Och hur slutar det? Med ett kalifat modell IS? Eller, som Rudbeck spår, med att muslimer i förskingringen för liberalismen med sig tillbaka? Ty ju längre bort från Mecka, desto bättre islam, säger han.

Bo Ture Larsson